

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/82/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204312
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5412204312.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Ladislava Mejstřika, v právnej veci navrhovateľky VÚVT-Engineering, a.s., so sídlom v Žiline, Rosinská cesta 8, IČO: 31 562 604, zastúpenej JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom v D. X., N. XXXX proti odporkyni Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu škody, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 6C/133/2012-127 zo dňa 31. októbra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dolný Kubín zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala voči odporkyni náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

Pri rozhodovaní vo veci vychádzal z ust. § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., keď konštatoval, že navrhovateľka v tomto konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala základné predpoklady pre vznik zodpovednosti. Pokiaľ namietal nesprávny postup Okresného súdu v Dolnom Kubíne v dvoch konaniach (konanie vedené pod sp. zn. 4C/775/1996 a sp. zn. 7C/1212/1998), v týchto konaniach nevyužil opravné prostriedky proti postupu súdu, ani si nikdy neuplatňoval právo na konanie vo veci bez zbytočných prieťahov u príslušných orgánov, a preto ani súdu v tomto konaní neprislúchalo hodnotiť postup s poukazom na ust.

§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z..

Naviac navrhovateľka na jednej strane tvrdí, že ňou uplatnená škoda bola spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu v uvedených dvoch konaniach, pričom tomuto tvrdeniu si zároveň protirečí, keď udáva, že napriek právoplatnému rozhodnutiu Okresného súdu v Dolnom Kubíne, ktorým bolo rozhodnuté o nariadení predbežného opatrenia, odporcovia v týchto konaniach porušili súdom nariadený zákaz a svoje spoluvlastnícke podiely previedli, čím zmarili realizáciu zmluvy o budúcej kúpnej zmluve. Za takejto situácie má potom navrhovateľka i právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako i náhrady škody voči týmto účastníkom, čo nemožno nahrádzať náhradou škody voči štátu.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal odporkyni ako úspešnej účastníčke náhradu trov konania pozostávajúcich z nákladov cestovného v súvislosti s účasťou na pojednávaní dňa 31. 10. 2013 v celkovej výške 54,77 Eur.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie, v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovateľka. Žiadala napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie dôvodiac tým, že prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon vec i nesprávne právne posúdil. Mala za to, že postupom Okresného súdu v Dolnom Kubíne v konaní sp. zn. 4C/775/1996, nedôvodnými prieťahmi a viacnásobným prerušovaním tohto konania v spojení s postupom v konaní sp. zn. 7C/1212/1998 a 12-ročnými prieťahmi v tomto konaní stratila možnosť domôcť sa faktickej ochrany svojich práv vyplývajúcich zo zmluvy o budúcej kúpnej zmluve a nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, čím jej vznikla škoda vo výške 215 760,- Eur. Tak ako pred súdom prvého stupňa trvala na tom, že v konaní o návrhu na plnenie - nahradenie vyhlásenia vôle rozhodnutím súdu 4C/775/1996 sa ako prejudiciálna mala riešiť otázka platnosti právneho úkonu (zmluvy o budúcej zmluve). Súd v konaní 4C/775/1996, ktoré bolo konaním na plnenie, nepostupoval v súlade s uvedeným vzťahom návrhov na plnenie s návrhmi na určenie, ale práve naopak konanie o návrhu na plnenie viackrát procesne prerušoval do skončenia konania o určenie neplatnosti právneho úkonu. Takýto postup je v rozpore s požiadavkou a pravidlom, že v konaní na plnenie sa súd ako prejudiciálnou otázkou vyporiadal s otázkou platnosti právneho úkonu, ktorý je základom uplatneného nároku na plnenie. Tento nesprávny postup v spojení so skutočnosťou, že aj v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu 7C/1212/1998 sa konalo so zbytočnými prieťahmi, viedlo napokon ku vzniku škody.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) rozhodnutie prvostupňového súdu podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany odvolateľky neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Tak ako to napokon správne konštatuje i prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia, súdu v tomto konaní (v konaní o náhradu škody) neprislúcha preskúmať procesný postup súdu v konaní, ktoré by malo byť základom pre priznanie náhrady škody.

Z ústavného princípu nezávislosti súdu vyplýva nielen zásada voľného hodnotenia dôkazov, ale i procesný postup súdu (sudcu), ktorý je povinný v každom štádiu konania zvažovať, ktoré dôkazy je potrebné vykonať a aký procesný postup zvoliť pri rozhodovaní vo veci.

Tomuto na druhej strane zodpovedá právo účastníka na riadne zdôvodnenie každého rozhodnutia súdu, tak aby sa voči nemu mohol zákonným spôsobom brániť.

Pokiaľ teda navrhovateľka nevyužila svoje právo dané jej či už zákonom alebo Ústavou Slovenskej republiky v priebehu konania (či už formou odvolania alebo sťažnosti na prieťahy v konaní), prvostupňový súd s poukazom na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nemohol jej návrhu vyhovieť, a preto odvolací súd jeho rozhodnutie, tak ako je to už vyššie uvedené ako vecne správne potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a nepriznal odporkyňi náhradu trov odvolacieho konania, aj keď mala v odvolacom konaní úspech, lebo si žiadne trovy neuplatnila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.